

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobce: **J. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený obecnou zmocněnkyní J. C.,
bytem „X“,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2018, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2018, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a byla potvrzena rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 5. 2017, č. j. „X“, kterými bylo jednak rozhodnuto o snížení starobního důchodu v souladu s ustanovením § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) z částky 14 403 Kč na částku 13 722 Kč měsíčně, a to ode dne 12. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2017, a dále byl žalobci odňat v souladu s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění zvláštní příspěvek v měsíční výši 2 676 Kč s účinností od 12. 6. 2017.

Žaloba

2. V žalobě žalobce popsal stručně průběh správního řízení. Trval na tom, že obě prvostupňová rozhodnutí byla nespravedlivá a byla odůvodněna nepravdivým tvrzením, že žalobce byl v době jeho nedobrovolného zařazení k výkonu vojenské základní služby ve vojenských táborech nucených prací (PTP) „politicky spolehlivý“. Dle žalobce skutečnost, že v jeho spise uloženém na Ministerstvu obrany, odboru pro válečné veterány, nebyla vyznačena klasifikace „E – politicky nespolehlivý“, ještě neznámá, že nesplnil podmínku zákona č. 87/1991 Sb., o mimo soudních rehabilitací, (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“) pro zvýšení starobního důchodu a pro přiznání zvláštního příspěvku ke starobnímu důchodu. Trval na tom, že zákon nevyžadoval formální zaznamenání klasifikace „E“, nýbrž požadoval faktickou „politickou nespolehlivost“.
3. Žalobce rovněž uvedl, že na jeho nárok na zvýšení důchodu a na zvláštní příspěvek ke starobnímu důchodu nemohlo mít vliv sdělení Odvodní komise OVV Chomutov, že žalobce je „spolehlivý, politicky uvědomělý, s kladným poměrem k lidově demokratickému zřízení“. K uvedenému tvrzení v evidenčním listu brance se žalobce nemohl v době provedení záznamu nijak vyjádřit.
4. Za nevyvratitelnou skutečnost považuje žalobce skutečnost, že byl zařazen k výkonu vojenské základní služby do vojenských táborů nucených prací (PTP), kde s ním bylo zacházeno jako s podřadným a lidově demokratickému zřízení nepřátelským občanem. Dle žalobce vojenské tábory nucených prací byly budovány výhradně za účelem potrestání a převýchovy nespolehlivých, politicky neuvědomělých a lidově demokratickému zřízení nepřátelských živlů, na něž lidově demokratické zřízení nahlíželo jako na občany nižší kategorie. Se všemi vojáky v těchto zařízeních se zacházelo nespravedlivě, bez ohledu na to, co jim bylo psáno do osobních spisů.
5. Povýšení do hodnosti svobodníka žalobce dosáhl na základě výsledků v manuální a fyzicky náročné práci. Pracovní návyky a morálku získal výchovou od nevlastní matky a otce ve skromných poměrech v rodině v malé obci na východním Slovensku. I jako svobodník zůstal nadále zařazen ve vojenských táborech nucených prací (PTP). Trval na tom, že žalovaná údaje uvedené ve výpisu o zařazení v průběhu vojenské základní služby neposuzovala v souvislostech se skutečným výkonem jeho vojenské služby a vytvořila nepravdivou konstrukci o jeho politické spolehlivosti. Považoval za absurdní, že by politicky spolehliví branci byli zařazováni do vojenských táborů nucených prací.
6. Žalobce trval na tom, že žalovaná mu nespravedlivými rozhodnutími způsobila značnou újmu na příjmech a újmu na pověsti, neboť dle jeho názoru nepředstavitelnou křivdou ponížila jeho osobní důstojnost. Zdůraznil, že po většinu svého života v lidově demokratickém a socialistickém zřízení v Československu perzekvován.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala průběh správního řízení. Zdůraznila, že výkon vojenské základní služby u PTP a TP zvláště v letech 1953 až 1954 neznámá automaticky politickou nespolehlivost a z toho plynoucí nároky v rámci mimosoudní rehabilitace. Zdůraznila, že dle stanoviska Ministerstva obrany není ve spise žalobce uvedena klasifikace „E“ jako osoby politicky nespolehlivé, ale byla mu stanovena klasifikace „A“, což je označení pro jednu z kategorií osob politiky spolehlivých. Poukázala rovněž na hodnocení odvodové komise Chomutov, kde je uvedeno, že žalobce byl spolehlivý, politicky uvědomělý a že měl kladný poměr k lidově demokratickému zřízení. Z výše uvedeného dle žalované vyplývá, že žalobce není osobou definovanou v § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, neboť, přestože Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nastoupil k výkonu základní vojenské služby u PTP, nebyl tam zařazen jako osoba politicky nespolehlivá. Již pojmově je tak dle žalované vyloučeno zrušení rozkazu o jeho zařazení k výkonu služby. Nesplňuje tedy dle žalované podmínky nároku na příplatek k důchodu ani podmínky nároku na zvláštní příspěvek k důchodu. Žalovaná připouští, že status politicky nespolehlivé osoby v zákoně o mimosoudních rehabilitacích není podmíněn přidělením klasifikace „E“, ale v žalovaná v tomto směru vychází z opakovaných vyjádření Ministerstva obrany. Žalovaná uvedla, že politická nespolehlivost byla posuzována speciálními komisemi na základě údajů z dotazníku a osobním pohovorem, a to podle předem taxativně vymezených 11 kritérií. Od roku 1951 byl zaveden nový odvodní systém, který stanovil provést politickou prověrku branců již v období od soupisu osob povinných odvodem do vlastního odvodu. Při odvodech byli branci podle výsledků prověrek bezpečnostních orgánů i na základě dalších zjištění rozděleni do klasifikací nejen podle zdravotního stavu, ale především podle „politické spolehlivosti“. Do PTP byly vedle branců s klasifikací „E“ zařazovány i osoby se zdravotními klasifikacemi „A“, „B“, „Cj“ a „Cd“. Struktura osob sloužících v PTP tedy byla mnohem rozmanitější a ve skutečnosti svým složením poměrně věrně kopírovala třídní a sociální rozvrstvení společnosti i změny, jimiž na počátku padesátých let procházela. Zatímco na podzim roku 1950 tvořily 4/5 početních stavů PTP osoby s klasifikací „E“, postupně se tento poměr snižoval ve prospěch mužů s klasifikacemi „A“, „B“, „Cj“ a „Cd“. Všichni branci s těmito klasifikacemi však byli po politické stránce prověřeni, tj. byli politicky spolehliví.

8. Žalovaná trvala na tom, že žalobce nesplňuje podmínky § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, neboť, přestože nastoupil k výkonu vojenské služby u 51. PTP, nebyl tam zařazen jako osoba politicky nespolehlivá. Již pojmově je tak dle žalované vyloučení zrušení rozkazu o jeho zařazení do vojenského tábora nucených prací. Proto žalobci ani nevznikl nárok na zvláštní příspěvek k důchodu dle zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945, (dále jen „zákon o ocenění účastníků národního boje“), a to i přesto, že doba služby u vojenského tábora nucených prací prokázána byla. Proto žalovaná po zjištění rozhodných skutečností přistoupila ke snížení důchodu o dříve přiznaný příplatek a k odnětí zvláštního příspěvku k důchodu.

Replika žalobce

9. Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že žalovaná neprokázala, že ve skutečnosti nebylo se žalobcem při výkonu jeho základní vojenské služby u PTP zacházeno stejně, jako kdyby byl zařazen do klasifikace „E“. Rovněž neprokázala domněnku, že u PTP bylo rozdílně zacházeno s jednotlivými vojáky vykonávajícími zde vojenskou službu s ohledem na jejich administrativní klasifikaci. Žalovaná pouze bez důkazů tvrdí, že u PTP bylo s vojáky základní vojenské služby zacházeno odlišně dle jejich administrativní klasifikace spolehlivosti, že tedy byli odlišně ubytováni, zařazováni na odlišnou práci, měli jiný standard stravování a volnočasových aktivit. Dle žalobce však je historicky doloženo, že u PTP byli na stejnou práci na jednom pracovišti společně zařazeni vojáci s různými administrativními klasifikacemi a že s nimi bylo zacházeno bez rozdílů, a to jak na pracovišti tak mimo něj. Zdůraznil, že fakticky bylo se všemi vojáky u PTP útvarů zacházeno jako s osobami nespolehlivými. Jako na občany druhé kategorie bylo pak na vojáky, kteří základní vojenskou službu vykonali u PTP, nahlíženo i v civilu.

Posouzení věci soudem.

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud konstatuje, že nárok na zvýšení důchodu a zvláštní příspěvek k důchodu, jichž se žalobce domáhá, upravují následující ustanovení právních norem.
13. Podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích se zrušují rozkazy, kterými byli občané označeni za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon. Za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950 a pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé se považují za osoby oprávněné podle § 14 odst. 2, i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazení na základě rozkazů.
14. Podle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích za účelem zmírnění krivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 se k důchodu poskytuje příplatek 15,- Kčs za každý měsíc této služby. Příplatek k důchodu se vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru důchodu stanovenou zvláštními předpisy. Pro příplatek k důchodu platí obdobně § 58a zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 306/1991 Sb.
15. Podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o ocenění účastníků národního boje má občan České republiky, který pobírá starobní důchod z českého důchodového pojištění a byl zařazen ve vojenském táboře nucených prací, jestliže rozkaz o jeho zařazení do tohoto tábora byl zrušen podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, pokud celková doba pobytu v těchto zařízeních činila alespoň 12 měsíců, nárok na zvláštní příspěvek k důchodu.
16. Z uvedeného vyplývá, že nárok na příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích a zvláštní příspěvek dle zákona o ocenění účastníků národního boje zakládá splnění několika podmínek, a to mimo jiné označení občana jako politicky nespolehlivého a tento občan musel být zařazen v letech 1948 až 1954 do vojenského tábora nucených prací po dobu základní vojenské služby.
17. Mezi stranami je sporu o tom, zda žalobce splňuje podmínku „označení za politicky nespolehlivého“ podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích. Žalobce má za to, že pro nárok na příplatek k důchodu a zvláštní příspěvek postačuje, aby byl zařazen k pomocnému technickému praporu v uvedeném období. Soud však tento názor nesdílí.
18. Z přípisu Ministerstva obrany, odbor pro válečné veterány, ze dne 16. 3. 2015, č. j. 0090/077/2015-7542, vyplývá, že žalobce vojenskou základní službu nastoupil dne 28. 10. 1953 a sloužil v období od dne 28. 10. 1953 do dne 31. 10. 1953 u 51. pomocného technického praporu (PTP), který byl ke dni 1. 11. 1953 reorganizován na 51. technický prapor (TP), kde žalobce sloužil od 1. 11. 1953 do 11. 9. 1954, následně byl žalobce přemístěn k 66. technickému praporu, kde soužil od 12. 9. 1954 do 22. 12. 1955, kdy žalobce ukončil základní vojenskou službu. V uvedeném přípise je dále uvedeno, že dne 1. 12. 1954 byl žalobce povýšen do hodnosti svobodníka.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. V přípisu Ministerstva obrany, sekce právní, odbor pro válečné veterány, ze dne 20. 10. 2016, č. j. 0090/077/2016-1322, je uvedeno, že klasifikace „E“, označující politickou nespolehlivost, není v osobním spise žalobce uvedena. Dále je konstatováno, že odvodní komise OVV Chomutov stanovila žalobci dne 22. 9. 1952 klasifikaci „A“, tj. schopen. Dne 28. 9. 1953 mu pak stanovila klasifikaci „Cd“, tj. schopen pro středně těžkou fyzickou práci. Závěrem je v přípisu uvedeno, že v evidenčním listu brance je uvedeno: „Spolehlivý, politicky uvědomělý, ladný poměr k lidově demokratickému zřízení.“ Dále je zde uvedeno, že žalobce v období od 28. 10. 1953 do 14. 11. 1953 konal základní výcvik beze zbraně.
20. Posouzením obdobné věci se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2018, č. j. 3 Ads 210/2017 – 143. V tomto rozsudku je uvedeno: „*Ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích požaduje výslovně dřívější „označení“ občana za „politicky nespolehlivého“. Pokud by měl Nejvyšší správní soud přistoupit k výkladu tohoto ustanovení pouze metodou jazykovou, musel by se ztotožnit se žalovanou v tom, že stěžovatel po formální stránce nebyl označen jako osoba politicky nespolehlivá, neboť jej odvodní komise klasifikovala nejprve písmenem „A“, posléze „Cd“. Uplatněním jazykového výkladu nicméně nelze zaručit, že budou rehabilitováni i osoby, při jejichž klasifikaci se odvodní komise mohla zmýlit, či dokonce přistoupit k úmyslné nesprávné klasifikaci. Právě tak nelze ani postavit najisto, že předmětná klasifikace „E“ byla užívána zcela konzistentně; stěžovatel ostatně namítal, že hodnocení tehdejších vojenských velitelů byla často svévolná a rozporuplná. Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 2366/07, odkazovaném stěžovatelem, vyslovil, že „teleologický přístup k výkladu práva musí převážet nad čistě dogmatickým gramatickým výkladem tak, aby byl v maximální míře naplněn účel rehabilitačních a na ně navazujících předpisů, jímž je zmírnění krivd spáchaných předchozím režimem“. Přidržel se tak své ustálené judikatury, postulující, že „účel a smysl právních předpisů není možné hledat pouze ve slovech a větech toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy také přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy“ (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 605/03 a sp. zn. I. ÚS 712/05).*
21. *Vzhledem k uvedeným skutečnostem zdejší soud v rozsudku č. j. 2 Ads 13/2018 – 54 vyslovil, že pro zajištění ústavní konformity je třeba při výkladu § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích upozadit výklad jazykový ve prospěch metody teleologické, která má na zřeteli účel vykládaného textu. Podmínku „politické nespolehlivosti“ je proto třeba hodnotit v tom směru, zda bylo na konkrétní osobu zařazenou do PTP takto fakticky nablíženo, nikoli zda takto byla pouze formálně „označena“, jak požaduje text zákona. Nejvyšší správní soud si je vědom, že takové hodnocení může být značně ztíženo okolnostmi souvisejícími s nemalým časovým odstupem období, v němž byli na základě takových rozkazů občané zařazováni do VTNP (nedostatek důkazního materiálu ke spolehlivému objasnění věci), správní orgán je ale i přesto v každém případě povinen provést individualizované posouzení veškerých dostupných relevantních důkazů. Získá-li přitom indicie (byť i zcela neformální) nasvědčující politické nespolehlivosti posuzované osoby, jež nebudou jednoznačně vyvráceny jinými důkazními zjištěními, bude v pochybnostech třeba politickou motivaci rozkazu zařazující danou osobu do PTP presumovat a postupovat tedy v souladu s judikaturou Ústavního soudu in favorem rehabilitationis. Jinými slovy, bude za takové konstelace obvykle třeba považovat zákonnou podmínku „politické nespolehlivosti“ za naplněnou. Bylo by totiž zcela absurdní nyní morálně odsuzovat a právně napravovat (rehabilitovat) zvučí orgánů veřejné moci a perzekuci politicky „nepohodlných“ osob v období nesvobody, přitom však setrvávat na tou samou totalitní mocí uplatňovaných formálních procedurách (například klasifikaci brance písmenem „E“). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaná nebyla a není při výkladu § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích vázána formální klasifikací brance odvodní komisí, byť se jedná o jeden z významných důkazů, od kterých se bude její úsudek nutně muset odvíjet.*
22. *Výše řečené ovšem nelze vykládat tak, že by snad samotná existence rozkazu o zařazení občana do VTNP měla být per se dostačující k přijetí závěru o jeho politické nespolehlivosti. V řízení před krajským soudem bylo totiž přesvědčivě prokázáno, že do vojenských táborů nucených prací nebyly zařazovány výlučně osoby politicky nespolehlivé. Lze proto konstatovat, že jestliže byl branec nablížen jako osoba politicky nespolehlivá, pak byl zařazen do VTNP, avšak obráceně již neplatí, že by branec zařazený do takového útvaru musel být dříve nutně považován za osobu politicky nespolehlivou. Právě tento vztah reflektuje současné znění ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, novelizované zákonem č. 267/1992 Sb., kdy cílem novely nebylo zúžit dříve zamýšlený okruh rehabilitovaných osob, nýbrž jej upřesnit, tj. vymezit osoby, jejichž zařazení do VTNP*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo aktem politické perzekuce. Žalované lze proto dát za pravdu, že pro nárok stěžovatele na příplatek a zvláštní příspěvek k důchodu není dostačující samotný výkon základní vojenské služby u PTP, neboť takový závěr by zcela popíral smysl kritéria „politické nespolehlivosti“. Platí tedy, že tehdejší politická nespolehlivost občana není v intencích § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích bez významu, a že (i jen formální) klasifikace brance hraje významnou úlohu při posuzování této podmínky, jakkoliv je ve smyslu shora řečeného zřejmé, že naplnění předmětného kritéria je nutné zkoumat v kontextu všech okolností případu.“

23. S výše uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje. Bylo tedy namístě se zabývat otázkou, zda správní spis či tvrzení žalobce obsahují nějaké indicie, na základě kterých by bylo možné dovodit politickou nespolehlivost žalobce. V žalobě samotné a v replice žalobce dovozoval své nároky na příplatek k důchodu a zvláštní příspěvek výlučně ze skutečnosti, že v rozhodném období vykonával základní vojenskou službu ve vojenském táboře nucených prací. Ve vztahu k posouzení jeho politické nespolehlivosti v daném období však neuvedl žádnou skutečnost, ze které by bylo možné takovou nespolehlivost dovodit. Naopak z výše uvedeného hodnocení odvodní komise OVV Chomutov vyplývalo, že žalobce jako politicky nespolehlivá osoba nebyl hodnocen. Jak vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, formální zařazení k výkonu vojenské služby k pomocným technickým praporům nepostačuje k prokázání politické nespolehlivosti žadatele o příplatek k důchodu a zvláštní příspěvek.
24. Soud nijak nezpochybňuje útrapy, které musel žalobce ve vojenském táboře nucených prací snášet, jak je však uvedeno v ustanovení § 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, tento zákon je určen ke zmírnění jen některých, nikoliv všech, krivd způsobených v době nesvobody a soud musí v tomto ohledu respektovat vůli zákonodárce. Soud tak nemůže konstatovat, že by žalovaná interpretovala ustanovení § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích v rozporu s úmyslem zákonodárce.
25. Vzhledem ke skutečnosti, že na případ žalobce nelze vztáhnout § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, nebyla naplněna jedna z kumulativních podmínek pro přiznání nároku žalobce na příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích a zvláštní příspěvek dle zákona o ocenění účastníků národního boje.
26. Dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění platí, že pokud se zjistí, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.
27. V souvislosti s žalobcovou žádostí o doplacení příplatku k důchodu za období jeho služby u 66. TP v období od 1. 1. 1955 do 22. 12. 1955 žalovaná přezkoumala nároky žalobce a zjistila, že nebyly splněny všechny podmínky pro přiznání nároku příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích a zvláštní příspěvek dle zákona o ocenění účastníků národního boje. Správnost jejích závěrů v tomto směru byla posouzena soudem již výše. Za takové situace pak žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění žalobci předmětný příplatek a zvláštní příspěvek odňala.
28. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalovaná postupovala v daném případě v souladu se zákonem. Žaloba proto není důvodná a soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
29. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 31. března 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)